

om faa meget godt, værdifuldt, intellectuel Arbejde skulde være gaaet tabt og ikke have ført til det praktiske Resultat, som man dog trænger til, thi ved bestandig at udsætte Sagen opnaaes jo Intet uden tomme Discussioner, og det kan dog ikke være Hensigten, at vi skulde vedblive at drøfte en Sag og derved paa en Maade aflægge et Vidnesbyrd om, at vi ikke vare istand til at løse denne Opgave. Jeg troer, at Sagen, som den nu foreligger, er et Udtryk for den almindelige Bevidsthed. Der kan være meget afvigende Meninger med Hensyn til enkelte Punkter, men jeg føler mig overbevist om, at Sagen, som den nu foreligger, i den Skikkelse, som den nu har, efter de Forhandlinger, som den har været Gjenstand for i denne Sal, udenfor denne Sal, i Udvalget, i Forsvarscommissionen og trindt om i Landet, er et Udtryk for det almindelige Ønske og den almindelige Bevidsthed, og derfor skulde jeg meget beklage, om den nu skulde have naaet dette Stadium uden at føre til et praktisk Resultat.

B. Christensen: Jeg tilstaaer, at jeg ikke formaaer at see den høitagtede Krigsministers Lovforslag i det rosenrøde Lys, hvori han har fremstillet det for os idag. Jeg formaaer ikke at see rettere, end at det ikke giver os den tilstrækkelige Forsvarskraft, hvortil Landet saa høilig trænger, og som Folket kunde være berettiget til at opnaae for de Midler, der fordres af det. Jeg skulde dog i Betragtning af det umiskjendeligt store Fremskridt, som Lovforslaget i mange Retninger slaaer fast, selv for vor borgerlige Udvikling, have givet det min Stemme, og jeg skulde saa meget hellere have givet det min Stemme, som ogsaa jeg fra mit oppositionelle Standpunkt gjerne og villigt deeltager i den Anerkjendelse, der fra saa mange Sider er bleven ydet den høitagtede Krigsminister, dersom blot den Bestemmelse, som min ærede Nabo (Carlsen) og mine øvrige politiske Venner have fordret og forfægtet baade i Udvalget og her, om, at der skulde gives Lovens Varighed en fast Grænse — den være nu 5 eller 7 Aar — var bleven fastholdt og Folkets og Folkethingets Lovhjemlede Indflydelse paa en saa bethdelig Deel af Statens Udgifter derved var bleven

sikket. Da dette imidlertid ikke har været at opnaae her i Thinget, og da jeg finder den Bestemmelse, som man istedet derfor har sluttet sig om, at være af overmaade tvivlsom Rytte, vil jeg ikke ved min Stemme bidrage til at fremme en Sag, der idetmindste kan have en for meget lang Tid yderst betænkkelig Indflydelse paa mit Folk. Jeg maa imidlertid tilstaae, at jeg finder saa meget Godt i selve Lovforslaget, navnlig som en Forberedelse og Indledning til noget Bedre, at jeg ganske underskriver, hvad min ærede Nabo (Carlsen) igaar sagde, at Afstemningen over samme bør være meget langt fra at være en Parisfag, ligesom jeg derfor ogsaa for min Deel maaskee for første Gang i mit Liv med stor Nøilighed skal lade mig overstemme, endog af mine nærmeste Venner. Jeg har villet udtale dette Par Ord, da min ærede nysnævnte Nabo, som jeg havde ventet vilde have udtalt dem, eftersom jeg har haardt ved at tale høit, ved Sygdom er forhindret fra at være tilstede.

Ordføreren: Af de forskjelligte Bemærkninger, som den ærede Krigsminister fremsatte i det indholdsrige Foredrag, hvormed han indledede denne Slutningsforhandling, var der ingen som helst, der glædede mig i den Grad som det Bøfte, han afgav om, at han, hvis dette Forslag blev til Lov, og han vedblev at staae i Spidsen for Forretningerne, vilde lede Gjennemførelsen af den nye Lov i næste Overeensstemmelse med de Grundsætninger, som ere nedlagte i samme, og som han ganske har tilregnet sig. Det er nemlig ganske vist, mine Herrer, at man ikke kan skabe en god eller dygtig Armee ved nogensomhelst Organisationsplan; man kan kun give visse Grundtræt, som gjøre det muligt, at en god og dygtig Armee kan stables, men, om en saadan virkelig kommer tilstede, er afhængigt af Udførelsen af den lagte Plan; det er afhængigt baade af den Mand, hvori Planen udføres, og af den Indsigt, hvormed den udføres. Ligesaa vist, som det nu derfor er af allerstørste Vigtighed og Betydning, at Udførelsen bliver ledet fraoven af i den Mand og med den Indsigt, som er nødvendig, ligesaa vist er det dog tillige, at heller ikke dette i og for sig er fuldkommen tilstrækkeligt.